

SCÂNTEI GALBENE

pagina tineretului

Nr 16, octombrie 2019

(supliment PLUMB)

Neptun, Chiva și poezia tinerilor

Miriam Paraschiva Ichim a fost selectată de Fil.USR Bacău să participe la Turnirul Poeziei de la Neptun, care an de an este coordonat de președintele Nicolae Manolescu. Impresiile Paraschivei sunt scrise cu aceeași clarviziune pe care o manifestă, talentat, și în scrisul său. Te susținem în continuare, îți apreciem creația, și dacă experiența de la Neptun te-a ajutat în propria evaluare, este un succes în cariera ta de scriitor. Scrie, Chiva, te vom citi cu prețuire! Succes scrisului tău!

(Cristina Ștefan)

Scrisoarea Chivei despre Neptun și poezie contemporană

„Îmi voi imagina că port o conversație telefonică cu dumneavoastră sau că vă spun cuvintele următoare direct, pentru că îmi este foarte greu să exprim în termeni formali toate emoțiile trăite în timpul experienței de la Neptun.

Turnirul Literar „Literatura tinerilor” a fost pentru mine, în primul rând, o întâlnire cu o altă generație. Eram cea mai mică dintre cei douăzeci de participanți. Theodora Ladaru, cealaltă elevă care a reprezentat Bacăul, este în clasa a XII-a la Colegiul Național „Vasile Alecsandri”. Din câte știu, restul toți erau studenți la facultăți precum Litere, Filosofie, Limbi Străine etc., iar unii studiau chiar la master în astfel de domenii. Și-au prezentat creațiile și câteva doamne profesoare, una dintre ele fiind lector universitar la Brașov. Doamna respectivă a studiat limba chineză, iar în cadrul concursului a citit un fragment dintr-o carte tradusă de dumneaei. Jumătate dintre concurenți au citit vineri, în prima zi, iar restul sâmbătă, juriul numind aleatoriu concurenții. Eu am citit chiar ultima. Vă trimit și lucrările mele.

Înainte de sesiunile de lecturi, noi,

participanții am asistat la conferințe ținute de domnii Sorin Lavric și Nicolae Manolescu, cu teme precum: discursul în public, tipurile de profesori, moduri de predare, literatura și tehnologia e-books și altele.

S-au citit poezii, poezie în proză, traduceri și eseuri de critică literară. Am remarcat că poeziile mele (modul în care sunt scrise) au contrastat cu toate celelalte poeme prezentate, toate aveau vers alb, rima și ritmul lipseau complet, iar ideile și temele pe care le abordau se amestecau haotic printre versuri, astfel încât o singură poezie putea descrie o multitudine de trăiri, stări, sentimente, situații, care nu au nicio

legătură între ele. Personal nu pot renunța la rima și ritm, întrucât cred că poezia este, în primul rând, o muzică, atât pentru suflet cât și pentru urechile noastre. Câteva din temele abordate de cei care au citit poezie: alienarea, furia interioară, melancolia și nostalgia existențială, meditația, credința, copilăria pierdută, amintirile tinereții.

Unele dintre creații m-au impresionat profund, se vedea maturitatea din spatele lor. Pentru mine a fost o experiență din care am avut multe de învățat, toți cei pe care i-am întâlnit fiind oameni valoroși, profunzi și diferiți, fiecare în felul său.

Mi-aș fi dorit totuși ca înainte să începem lectura creațiilor, juriul să ne acorde câteva minute pentru o prezentare personală pe scurt, așa încât să ne fi cunoscut mai bine. De aceea nu vă pot oferi detalii mai exacte despre ceilalți participanți, nu știu exact care și cum studiau la ce facultăți/mastere, ci doar ceea ce am auzit din frânturi de discuții sau ceea ce mi-au povestit cei de care m-am apropiat mai mult.

Festivitatea s-a desfășurat tot sâmbătă, iar înainte de acordarea premiilor, domnul Nicolae Manolescu a ținut un discurs despre valoarea în literatură, despre falsitatea succesului și importanța tinerilor scriitori, singurii capabili să ducă mai departe cultura și să promoveze domeniul literar.

Mi-a rămas foarte clar tipărită în memorie o observație de-a dumnealui. A precizat că a observat că majoritatea celor care au citit poezie tind să dramatizeze mult prea mult ceea ce scriu, axându-se prea mult pe depresie și sentimente negative. Și ne-a mai spus că îi este imposibil să creadă că noi, niște tineri ce abia pășesc în viață, suntem atât de depresivi și sceptici în ceea ce privește sensul existenței noastre. Și are dreptate, au fost unele poeme exagerate, într-adevăr.

S-au acordat două premii (în valoare de 1500 de lei fiecare) și diplome, însă decernarea unuia a contrazis exact ultima afirmație a domnului critic literar. Studenta premiată a citit, din punctul meu de vedere, cele mai sumbre, triste și depresive poezii, despre o copilărie trăită într-un oraș comunist, ticsit de amintiri sinistre. Deși aveau un puternic impact emoțional, acesta era unul puțin zis negativ și mă refer, când le auzai, vedeai doar gri, negru, multă durere și aveai senzația că versurile aruncă cu pietre în tine. Celălalt premiu a fost acordat unei tinere care citește tot poezie.

Deschid acum o paranteză, nu pot omite să vă povestesc și lucrul acesta: un participant, cred că absolvisese deja facultatea, a citit critică literară despre Emil Cioran. Domnul Manolescu a fost evident destul de deranjat și chiar iritat, spunându-ne că Cioran nu a fost sincer niciodată toată viața sa, nici în ceea ce a scris. Mai mult, toate bolile de care ar fi suferit nu erau reale, ci acesta își crea singur iluzia că le are. Sinceră să fiu, nu mi se pare în

regulă acest comentariu și cred că Emil Cioran este o personalitate care merită respect din partea noastră, a românilor.

Ca o mică concluzie, deși sună clișeic, nu voi putea uita niciodată experiența trăită pe parcursul acestor două zile pline de literatură petrecute la Neptun, întrucât reprezintă o motivație să continui ceea ce fac - să scriu: sincer, profund și adevărat. Vă mulțumesc încă o dată că mi-ați oferit această oportunitate și sper să mai fiu implicată în astfel de proiecte și activități.”

Paraschiva Miriam Ichim

Trupa ACT- liberi în artă, liceenii băcăuani

Trupa ACT, sau teatrul tinerilor băcăuani, s-a înființat acum 20 ani, 1999, la inițiativa regizorului Horia Suru. În 2009, trupa își serba deja un deceniu de activitate, când 16 elevi de la colegiile

băcăuane au participat pe data de 21 decembrie la a patra ediție a evenimentului „Full Act Night”. Mai exact, trupa ACT din oraș va urca în lumina reflectoarelor pentru publicul îndrăgostit de teatru, pentru a susține o piesă în regia lui Horia Suru. – relatează Adevărul din 19 decembrie 2009.

Anul acesta vor împlini două decenii de activitate, așa că ne-am gândit să le oferim microfonul pentru o publicație adresată tinerilor talentați, revista „Scânteii galbene”, suplimentul pentru elevi și studenți al revistei PLUMB. A răspuns solicitării un veteran al trupei, Andrada Munteanu, membru al trupei timp de 5 ani, în prezent elevă la Colegiul „Gheorghe Vrâncănu”, în clasa a XII-a. În Trupa ACT dacă ai 5 ani de activitate treci deja la nivelul cu experiență, căci acești copii reînnoiesc componenta echipei, generație după generație de liceeni, astfel încât componenta, în ani, a trupei, fluctuează odată cu perindarea elevilor prin anii de liceu...

Dacă ne gândim că au trecut 20 de ani de la înființare, cel puțin 5 serii de liceeni au contribuit la menținerea activă a trupei ACT. Este extraordinar acest proiect, care merge de la sine, neîndrumat decât de propria componentă, actorii alegându-și repertoriul singuri, la fel și programul de repetiții, coordonarea întregului mecanism dramaturgic făcându-se după propria organigramă regizorală, într-o ordine interioară desăvârșită.

Așadar despre acești formidabili copii nu vorbim doar din perspectiva unui cerc obișnuit de teatru, ci vorbim ca despre un înalt act de cultură făcut cu creativitate, în deplină libertate a spiritului. Ei l-au menținut, l-au susținut, ani după ani, cu frumoase realizări. Ei îi sunt fondatori, regizori, scenariști, actori, manageri și având propriul PR. Andrada Muteanu ne-a dat detalii prețioase:

CS: Cine a avut inițiativa acestui proiect? Când ați debutat?

AM: Știu că a fost inițiativa regizorului Horia Suru, acum mulți ani în urmă. Noi continuăm singuri proiectul, având o transmitere de la generație la generație...Sunt dintre

actorii Trupei ACT, cei cu vechime care au un cuvânt important de spus. Exemple? George Bogdan Bejan, președintele ID Fest sau Krem, Răzvan Alexe, recentul actor invitat la Bacău (azi este actor la Teatrul de Comedie).

CS: Aveți un îndrumător la repetiții? Cum vă alegeți repertoriul?

AM: Ne facem singuri regia, fără profesioniști. Repertoriul tot noi ni-l alegem, din cărți sau de pe internet. Selectăm ce ne place. Așa am ales *Țara lui Gufi* de Matei Vișniec jucată acum la Bac-Fest sau *Povești de noapte bună* a lui Ed Monk, jucată astă-iarnă.

CS: Câți actori compun ACT acum? Ce vârste au? Cum îi selectați?

AM: Facem recrutări periodice, chiar acum, pe 5-6 octombrie am anunțat noi recrutări. Suntem 14-15 membri, elevi din liceele băcăuane. Vârsta 14-18 ani, cei din clasele a XII a nu mai participă, se pregătesc pentru BAC și facultate. Cine intră acum în trupă va pregăti spectacolul de la iarnă, de aniversarea trupei, *Full Act Night*, se numește an de an evenimentul.

CS: Proiecte?

AM: Pe pagina noastră de FaceBook, ne facem și propria reclamă și ne raportăm activitatea. (<https://www.facebook.com/act.bacau>).

Cristina Ștefan

**PARASCHIVA
MIRIAM
ICHIM**
Clasa a X-a B
Colegiul Național
„Ferdinand I”
Bacău

Metamorfoze

Toamnă târzie

Mi-ai răscolit sufletul,
Tu, toamnă târzie,
Metamorfozându-mi ființa
În dulce poezie.
Venit-ai cu-a ta furtună
Un uragan de frunze
răvășindu-mi inima,
Mi-ai sărutat chipul,
Oprind în loc timpul
Acelor divine clipe.
Ecurile ochilor tăi
și-acum mai sună
În mine.
Omniprezente chipuri de lună,
De stele,
În care te zăresc,
Spunându-mi parcă să te iubesc,
Atât de rece,
Și-atât de caldă în răceala ta.
O, toamnă târzie,
Eternul meu poem
De melancolie
Și de feerie...
Zări-te-am printre
frunzele căzânde
Ale unui copac ce mă striga
Din zările fumegânde...
Dar cât de lin și dulce
Putea fi glasul ce mă chema...!
Și cât de-aievea
Ți-am văzut chipul
Și ochii de bronz...
Atât-ai fugit de mine,
Atât-am fugit de tine,
Până când ne-am întâlnit
La capătul veșniciei,
La marginea arămie
A vieții.

Plouă

S-au frânt văzduhurile
În două
Eu stau, mă uit spre cer:
Afară plouă.
Sau doar visez?
E-o nălucire
Sau fost-a doar
O reverie?
Plecat-am, poate,
Prea devreme de la geam,
Să fug, să fug de toate,

Să simt ploaia cum răzbate
Omniprezent în mine.
Pășit-am pragul
Unei invizibile tăceri.
Și-atunci simțit-am, parcă,
Lovindu-mă privirea
Unei uitate dureri.
Înfrigurată m-am întors
Și mi-am simțit sufletul stors
De orice vlagă...
De ce-ncetase timpul să mai
meargă?
Dar nu era nimeni...
Deșerte halucinații,
Zadarnice iluzii
Ce tot mă urmăresc,
Făcându-mă să mă topesc
Într-un neant de gânduri
Ireal, nefiresc.
M-atinge încet ploaia.
Și-n clipa aia
Se stinge deodată durerea,
Mă-nvăluie brusc lumina
Unei fericiri neînțelese,
A cărei pânză începe a se țese
Pretutindeni în mine.
Aievea-i ploaia,
I-am zărit chipul.
Așa frumos mă privea,
Așa frumos îmi zâmbea...

Definiții

M-am strecurat alene,
Printre gândurile, printre
labirinturile
Sufletului meu
Ca să descopăr,
Să-ncerc să acopăr
Cu răspunsuri deșarte
Întrebări
Ce zac pe înalte
Piscuri
Ale inimii mele.
Găsit-am un vid,
Găsit-am numai pustiu,
Etern pustiu,
Și-un cer veșnic
Cenușiu,
Contopindu-se cu orizontul
Unui tărâm uitat,
Atât de pământiu.
Căci deșertăciune sunt
Răspunsurile
Oferite unor
Întrebări
Izvorâte din 'naltul văzduhului,
Din adâncurile duhului,
Din profunzimile ființei.
Și-atunci întrebările,
De n-au răspuns,
Făcut pentru a fi
de om pătruns,
Rămân doar ele însele
Vagi definiții
Ale sufletului,
Ale cântului nostalgic
Intitulat
Omul.

Iarnă

Am lăsat o fereastră deschisă
Să intre-n odaie adieri uitate,
Sperând c-aduc cu ele poate
Frânturi din a ta voce stinsă.
Dar în zadar aștept,
Doar frigul se prelinge
prin perdele,
Căci nimic nu-î în astă lume drept
Și ciori de tăciune cântă durere.
Sunt strigăte sinistre
ce mă cheamă
Și-aș vrea să pot să uit,
însă mi-e teamă
Căci văzduhul gri-mi
strivește sufletul,
Iar zările aduc în mine plânsetul.
Privesc pierdută copaci
încremențiți
Cu ramuri golașe implorând ceruri
pustii
Și cum ai putea să nu le simți
Rătăcirea venită din meleaguri fu-
murii...
Afară-i frig,
Fulgi grei sunt lacrimile bolții,
Au înghețat și ele, toate,
Și-i prea multă tristețe-n lume,
poate.

Labirint

Sunt ceruri crâncene
Și bolți de trandafir,
Spre care-mi îndrept privirea
Implorând răspunsuri,
Și-n ființa-mi se prelige-un lin sus-
pin,
Văzduhul plânge de-atâtea
neajunsuri.
Copaci cu ramurile frânte toate,
Trezitiți dintr-o eternă adormire,
Umbli bezmetici,
Doinindu-și cântul...
Sau mi se pare poate -
Doar bate vântul.
Privirile-mi pierdute se contopesc
cu gânduri,
Iluzia-i metamorfozată-n realitate,
Iar sufletu-mi, visând,
Mai speră, uneori,
La alinări venite din
infime șoapte.
M-am rătăcit prin labirinturile
poeziei,
Și-n fuga-mi pierduta-m drumul,
Îmi mai arată o cale poate fumul
Unor uitate amintiri ale fericirii...
E-un vis căruia nu-i cer trezire,
Vrut-am să trăiesc veșnic
în astă feerie,
Mi-e teamă, însă,
Că-i doar o amăgire.

Ghiocei

Azi am ieșit în curte,
Pășeam pe căi
atât de cunoscute,
Și-mi părea totuși că străbat
Lungi căi întortocheate
ce se-abat
De la orice lumi de mine știute.
Azi am ieșit să caut ghiocei,
Mă tot uitam printre zăpezi topite,
Sperând ca poate voi zări
Stropi alburii ce-ncep
să se alinte.
Și tot cătând uitat-am timpul,
Dar ghiocei nici c-am găsit
vreodată,
Trecut-atât de mult încât
am și uitat
Ce mi-am dorit atât de-nversunat.
Și tot umblam pe drumuri argintii,
Privirile-mi pierdute rătăcind
în zare,
Iar sufletu-mi plutind trăia acum
În amintiri trecute-atât de-amare.
Dar nu vedeam,
eram așa de oarbă,
Învăluită-n ceață și durere,
Încât nu realizam câte scânteii
Din lacrimile-mi dulci topesc
zăpada-n juru-mi,
Din pași-mi rătăciți răsărind,
pe drumuri
Chipuri moi de gingași ghiocei.

E-o simfonie-n șoapte
Și-o melodie-amară.
Dar sunt clipe prea vii
De extaz ce nu se uită
Și sunt dureri pustii
Ce nici că se mai vindecă.
Căci omul e-un poem
De eterne întrebări,
Dar uneori nu vrem
Să știm ce-adânci cântări
Răsună în ecouri,
Umplând cerul de nouri,
Prelungi, line suflări
Ce-s ploi de primăvară
Și-o poezie rară.
Sunt versuri scrijelite
Pe-a noastre frânte inimi,
Misterele răvnite
Cu-atâta jind și dor
Nu-s altceva decât
Un dulce, amăgitor
Poem născut în flăcări
Ce mistuie veșminte
De emoții trecătoare,
Și-n urma sa aprinde
Văltori nemuritoare
În care se îneacă
Întreaga rațiune,
Lăsând doar fantezia
Să-mprăstie feeria,
Și-apoi, iar, agonia.

STELIANA BIGHIU-TOFAN

Colegiul Tenhic „Dimitrie Ghica”, Comănești, jud. Bacău
Premiul I

Întuneric

Când deschid ușa, pe palier se văd două scări. În lumina dimineții, una e albicioasă, cealaltă pare mai întunecată și mai abruptă. Cea care coboară e chiar în stânga. După balustrada cu bordură roșie, care cotește, trebuie să fie și cealaltă, ale cărei trepte duc la etajul superior.

Pornesc... șovăind, parcă uitasem ceva. O emoție trecătoare parcă mă trăgea înapoi, mă împiedica să pun piciorul pe următoarea treaptă. Era o dulce adiere care m-ar fi făcut să mă întorc înapoi, fără regrete, să uit toată greutatea urcușului de până acum. Dar nu trebuia să-l ascult. Trebuia s-o iau înainte.

Cineva îmi șoptea cuvinte de încurajare, care în acel moment nu-și găseau locul. Ce să fie această ispită care mă îmbie să las totul? Cine vorbește în casa asta mare în care n-am zărit pe nimeni? Plin de avânt, am mai

urcat o treaptă. Lumina era din ce în ce mai strălucitoare
însă sufletul meu se îngreuna. Era ca și cum cineva ar
mai fi adăugat o piatră la povara pe care o duceam.

Oare mă voi prăbuși? Ce rost ar mai avea lumina,
dacă trupul meu rănit și ochii mei orbi nu s-ar putea bu-
cura de ea? Îmi alung aceste gânduri uitându-mă curios
spre capătul scării. Ce-o fi acolo? Cu sufletul împăcat și
cu mângâierea ce mi-o dădeau razele dimineții, am reușit
să mai urc câteva trepte. Privirea îmi era încântată de
baia de lumină ce pătrundea prin ferestre.

Cealaltă scară încă zăcea cufundată în întuneric.
Ce-o fi oare acolo? Atingând balustrada cea roșie, am
atins cu mâna întunericul. Era respingător de rece, dar
nu mă speria. Un simțământ familiar m-a tentat să îl ating,
încă o dată. Era negru, era rece, era greu, însă era ...
acasă. Am sărit balustrada și am aterizat cu ușurință pe
cealaltă scară. Aici deși îmi înghețau mâinile, mă încălzea
privirea celorlalți ca mine. Deși sufletul nu-mi mai simțea
povara, era acum apăsător de greu întuneric. Lacrimile mi
s-au prelins pe obraz. Aici era locul meu!

Eu nu eram lumină, ci eram întuneric. De ce trebuia
să mă prefac că sunt bine, atunci când sufletul meu tânjea
după coborâș? Aici suferința e a mea și nu mai trebuie
să o ascund de nimeni. Nimeni nu se ascunde aici. Toți
suferă în același fel. Nu mă judecă pentru că mi-am găsit
pacea în întuneric. Nu știe lumea când te va atrage și pe
tine. Mie mi-e frică acum, nu râde, căci va veni o vreme
când și tu ai să tremuri.

Nu înșela lumina, dacă ești întuneric. Fii tu însuși,
în orice împrejurare! Nu-ți ascunde rana sufletului de ochii
altora. Imbrățișează-o, iubește-o și nu te teme de ea! Ea
este cea care te va conduce până la etajul de sus, fie că
mergi în lumină, fie că urci în întuneric!

Trupa ACT- liberi în artă, liceenii băcăuani

(Continuare din pag. 1)

Anul acesta a fost unul ocupat de proiecte. Am jucat în **Liceenii**, pe 27 august la *Teatrul Bacovia*, eveniment anunțat în cadrul *ID Fest*: „Trupa A.C.T. revine cu un nou spectacol pe scena TMB, de data asta jucând „Liceenii”. Acțiunea are loc pe parcursul unui trimestru de școală, urmărind evoluția unor doi prieteni foarte buni, Mihai și Ionica, care în clasa a 9-a au fost corigenți la matematică. Intrând în clasa a 10-a, se remarcă evoluția lui Mihai, care încearcă să îl ridice și pe amicul său, în același timp în care vrea să o cucerească pe Dana, fata de care este îndrăgostit încă de anul trecut. Textul este o adaptare după celebrul film „Liceenii”, din care învățăm va-loarea prieteniei, dar și observăm greutățile, gândurile unui adolescent. Spectacolul va fi jucat în cadrul festivalului *ID Fest*”.

CS: Aveți recenzii, articole publicate despre spectacole, comentarii?

AM: Nu prea... Acum la Spectacolul **Gufi** (în cadrul *Bac-Fest*, jucat pe scena Teatrului Bacovia) ne-a felicitat Matei Vișniec, spunând că am contopit foarte bine cele două spectacole, **Gufi** și **Spectatorul condamnat la moarte**. A fost un spectacol jucat în 2015 în regia Marei Lucaci și a Ioanei Dobre- studente la actorie. **Tara lui Gufi**, de Matei Vișniec s-a jucat în 2017, îndrumați de Dumitru Rusu. Ne susține mult și profesorul Adrian Jicu, și managerul Eliza Noemi Judeu.

CS: Cu spectacolul „Liceenii” cum a fost?

AM: Spectacolul „Liceenii” a fost realizat în niște condiții pe care nu le-am mai testat până acum, în ceea ce privește timpul și perioada repetițiilor. Părerea din partea publicului a fost în mare parte subiectivă, venind din partea părinților și prietenilor. Ne-au felicitat, și s-au axat pe ce a ieșit bine, iar părțile mai nereușite nu prea au intrat în discuție. În schimb, feedback-ul de la juriul

repetiții, sunt rețineri la acordarea săliilor de repetiții, suntem nevoiți să ne mutăm dintr-un spațiu în altul, am avea nevoie de stabilitate din acest punct de vedere.

CS: Cum vă autoclasați între echipele de la *ID Fest*?

AM: Noi suntem *ID Fest*. Noi suntem trupa festivalului. Noi îl organizăm! Anul acesta a fost a douăzecea ediție și au câștigat cei de la *Play Hood*, echipa de teatru din Ferentari, București.

CS: Ce înseamnă trupa ACT pentru tine, Andrada?

AM: Sunt în ACT din clasa a VIII-a, sora mea de și mai mulți ani, și mi-am petrecut acești ani de liceu frumos, nu se putea mai bine. În acest timp atitudinea mea, mentalitatea mea s-au schimbat, în bine așa zice. Este benefică unui adolescent această activitate. Nu, nu cred să merg mai departe în teatru, voi da la SNSPA, dar îmi voi menține această pasiune pentru teatru în care m-am format.

CS: Cum definești trupa ACT ca act cultural?

AM: Deși au trecut 14 ani de când știu trupa, energia noastră este aceeași deși repetițiile sunt dese și obositoare. Trupa ACT este un exercițiu de creație și n-o să dispară dorința și implicarea tinerilor, ea se transmite din generație în generație.

CS: Profesorii voștri vă susțin?

AM: Profesorii reacționează diferit. Unii consideră că este pierdere de timp. Alții ne susțin pentru turneele noastre, când mai absentăm de la școală. Cei care ne susțin necondiționat sunt părinții noștri. Numai în ultimul an am avut două festivaluri la București, Serile teatrului studențesc și Festivalul *Victory of Art*. Apoi pentru *ID Fest* de anul acesta, am repetat toată vara. În anii din urmă am avut turnee La Timișoara, Brașov la *Amprunte*, Alexandria la *Ideideis*, Suceava la *Magic Fest*.

Mulțumiri, Andrada Munteanu, spor în exercițiul vostru de creație cum perfect ai numit laborioasa voastră muncă. Și să nu uităm și de premiile obținute, în 2016 la *ID Fest*...un premiu a fost acordat *Ex Aequo*, lui Andrei Munteanu, pentru rolul *Grefierului* din **Spectatorul condamnat la moarte**, de Matei Vișniec. Trupa A.C.T. a primit și premiul pentru Cea mai bună regie, direcția de scenă. Dar important este ce faceți voi ca faptă culturală de formare a adolescentului, voi cercetați, citiți, căutați piese care se potrivesc vremurilor voastre, prezentului tânăr, apoi puneți în scenă, repetați, oferiți spectacolul. Vă admir! Și mai admir libertatea culturii pe care o transmiteți, mesajul activității voastre este unul entuziasmant și pentru mine, la vârsta mea.

Voi vă adresați nu numai generației voastre ci și viitorului și în cei 20 de ani ați sigurat un viitor permanent. Spor viitorului vostru! Îți mulțumesc.

ȘTEFANA MARIA GROZAV

Clasa a IX-a E
Colegiul Național
„Ferdinand I”, Bacău

Încleștare

Trupurile noastre se-ntâlnesc
S-agață brusc de ele însele
Se-aruncă în străngeri omenesti
Se regăsesc în îmbinări de suflete.

Inimile ni se zbat nebunește
Ca să străbată pieptul ce le desparte
Să sfâșie barierele umane
Să se-mbrățișeze și ele.

Noi închidem ochii strâns
Speriați de realitate
Ancorați în reveria vie a îmbrățișării
A acelei rare împletiri de suflete.

Ajungem să fim o-ncleștare,
Un poem al vieții-ncolăcit în sine
Suntem noi, oare, în mijlocul lumii
Sau lumea-i în jurul nostru, iubire?

Subțire

Lumina îți sfâșie pielea subțire
Umblă cu picioarele goale prin tine
Îți smulge trupul de pe schelet
Te frânge și plângi ca un sonet.

Clapele tale le-atinge doar vântul
Tremură mâna-i pe ele ușor
Plânge-ncet, melodic, sonor
Sol, fa, mi se pare că te-aud.

Vocea ți-e plină de nori și de ploii
Tăcerea e goală de stele
Soarele-ți intră prin ochi înapoi
În suflet, tiptil și în vene.

Parfum

M-aș face floare
Si-aș trăi pe ramuri o eternitate,
M-aș lăsa admirată de trecători,
M-aș arunca în palmele lor.

Le-aș sta la urechi toată ziua,
Le-aș dormi în pahare pe mese
Le-aș decora locuințele vaste,
Aș privi pe furiș vidul lor interior.

Le-aș sta presată în cărți,
Pe balcon, în ghiveci, pe morminte
Aș săruta degetele ce-mi rup petalele
M-aș îmbăta și eu cu parfumul lor.
Pe străzile inimii

E seară pe străzile inimii iară
Ne ținem de mână pentru ultima oară
Și ochii noștri își dau un ultim sărut
Ne pierdem de noi pe fundalul tăcut.

Scenariul iubirii a pierit la jumate

THEODORA LADARU

Cl. a XI-a, C.N. „Vasile Alecsandri”, Bacău
Prof. coord. Anca-Elena Constantinescu

Corăbieri plasma se descompune haotic
În labirintul vaselor și al arterelor
Te afunzi în vapori roșii de sânge
Și eter din care nu vei mai ieși
Te sufoci în dezastru
Inima-ți este prizonieră într-o cutie de lemn
Îți construiești adăpostul din cioburi
Și resturi de durere așchiile formează
un mozaic sub pielea ta
picioarul atinge întunericul,
întrebându-se dacă-ți va fi frig
barca de hârtie te așteaptă
ai bilet dus-întors?

Jumate de zâmbet lăsat într-o parte
Jumate de dor și jumate de ființă
Un sfert de secundă împărțită la clipă.

Vântul ne mângâie iară
Sufletele mici, pătrunse de ploii
Inimile ni se întorc la neîntregul
lor demult uitat
Iar cu ele ne risipim și noi.

Stelele scapără pentr-o ultimă oară
Cerul e orb și secăt de lumină
Universul nostru sufer-o moarte senină
E ziua pe străzile frânte de-aseară.

Piept

Oare când a fost mâine?
Căci mi te amintesc din viitor
Și mă izbesc brutal de-un veșnic dor
Tu mă mai știi pe mine?

Ne-am întâlnit de curând
Mai poimâine era
Când ochii noștri s-au luat prima dată de
mână
Și la drum au pornit împreună.

Tin minte totul, deși-s o uitucă
Șpartă-n prezent ca o coajă de nucă
Tu erai o arteră de-a mea
Pierdută pe calea postmoarte, avanviață.

Si eu un ventricul
Parcă drept, ba mai stâng
Și-ți băteam în piept fără să știu
A cui inimă sunt.

Distih

Stăteam aici printre morminte
Mi se părea că mă iubești
Pământul mă chema spre tine
Tu încercai să mă oprești.

Zăceam pe pietre reci, funebre
Și te simțeam vibrând în ele
Sufletu-ți bubuia prin vene
Sparte-n iubiri de mai demult.

Nu încercam să-ți spun cuvinte
Tăcerea ta mi-era de-ajuns
Și orb priveam prin cer la tine
Și ochi picau pe jos de sus.

Iubeam să-ți mor alături blând
Noi doi, distih pierdut în vânt
Geană căzută pe obrazul lumii
Ghici pe care curge-o lacrimă?

Vid vivid

Am murit vivid
Cu tine în vid
Lăsat-am un gând
Prins în pumnul-ți stâng
Ars-am lent, mocnind
Cu dor rătăcind
Prin tine, prin noi
Pe cer, lângă ploii.
Am iubit un mort
Fluture cu aripi rupte
Zborul tău căzut
A ajuns la mine-n suflet.

festivalului a fost ceva mai dur, au scos în evidență greșelile, și cele de care eram conștienți și le puteam evita, cât și pe cele mai puțin observabile. Nu am plecat chiar cu zâmbetul pe buze de la discuția cu actorii, concluzia lor nefiind una favorabilă pentru noi.

CS: Aveți nemulțumiri, ce nevoi ați avea, renunțări?

AM: Da. Nu avem săli de

**STEFANIA
ALEXANDRA
SANDU**
Colegiul Național
„Ferdinand I”
Clasa a X-a E

Fericirea oglindită

bucata asta de pământ acoperită cu pietre
așa zisă plajă
e plină de oameni
care sunt și mai plini de speranță
plini de iubire
plini de
aventuri de-o vară și sărutări fugitive
blocate în fluturii din stomac
blocate în mesajele din mijlocul nopții
blocate în amintiri derulate în tren
stau, privesc, observ
fericirea oglindită în apă
e atât de turcoaz când înghite zâmbete
fericirea oglindită în soare
când unii mulțumesc că mai este și azi pentru

ei
fericirea oglindită în scoici
ametită de sunetul valurilor
fericirea oglindită în mâinile împerecheate
ținute strâns ca să nu se piardă
în veșnicul negru de după uitare

tot ce știu despre mine

tot ce știu despre mine sunt bănuiele
când mă privesc în oglindă
albă ca varul în lumina spălăcită
dar când soarele mă scaldă sunt
o ramură de măslin în semn de pace
dar cu o inimă păcătoasă care urlă
când aude că
tot ce știu despre mine e că nu știu
să mă controlez când trebuie să
mă consolez
nu știu să râd după ce am plâns
să-mi usuc lacrimile cu fierbințeala
obrajilor roșii
când mă conșum în miezul zilei
pentru că
tot ce știu despre mine sunt bănuiele
când mă lovește în piept o săgeată
când simt și ultima bucată de artă

fugind de mine
când află că
tot ce știu despre mine e că nu știu
nimic din ce ar putea să mă ajute

reflexia geamului ne sucește mințile

privesc în reflexia geamului lumea
întoarsă pe dos
dreptacii devin stângaci prin definiție și
stângacii își reiau drepturile de autor
e totul cu susul în jos
mă plimb haotic printre gândurile tuturor
care atârnă acum ca un fir de ață
pot să le dau idei dacă trag de el
aici e amuzant că
nu poți să bagi mințile în cap nimănui
ele se leagănă pe afară ca pletele unei sălcii
obosite
din care îmi împleteam coronite
mă simțeam regină în pătratul meu cu nisip
o sirenă neînțeleasă
așa cum toată lumea care merge cu picioarele
pe tavan
ca și cum ar merge pe trotuar
e văzută drept nebună
nu
e doar văzută prin reflexia geamului

**ROBERT IONUȚ
HASAN**
- clasa a XI-a A
Cenaclul „DEBUTURI!”
C.N: FERDINAND I

Vibrații de toamnă

Respir...

Trag aer în piept și continui să sper,
Natura mă învăluie cu ea însăși
Și se reaprinde în mine bucuria vieții,
A vieții mele de solitar
Veghînd straja crucii din vârful dealului,
Atât de mică și de neînsemnată
Dar atât de mare în inimile oamenilor.

Așa mă simt și eu când vine vorba de tine,
Persoana ta care mă încălzește
cu fiecare privire
Și mă face mereu să mă gândesc
Că toată atenția ar trebui îndreptată
Spre strălucirea ta divină
Și nu spre un neînsemnat ca mine.
Iubirea ta înseamnă, pentru mine,
Natura... cu care mă vindec
de fiecare dată

Jar existența ta, pentru mine,
Înseamnă crucea,
Căci veghezi asupra-mi,
Ca un înger...
Păzitor.

Schimbare

Zăpezii îi este prea frig
Și soarelui prea cald
Căci...

Au uitat să-și vorbească
Și să-și ia la revedere,
Unul de la celălalt.
Iubirea ce o poartă soarele
Pentru sine...
Este mai intensă,
Decât cea pentru zăpadă
Și în reciprocitate,
Zăpada își trăiește sentimentul,
Nostalgic al însingurării
Pe timp ce soarele se scaldă,
În băi de soare.
Zăpada este Bacovia,
Cu plămâni tari și reci
Cu morminte sumbre
Și vise zdrobite pe veci.
Iar soarele este Ana,
Acea Ana Blandiana,
Care își extinde universul ludic
În suflet de copil,
Precum băile de soare.

Învăluie soarele.
Soarele și Zăpada,
Sunt nume mari
Prin care fiecare spirit liber
Se exprimă...
Prin care își trăiește libertatea de a trăi
Și de a simți.
Metamorfoze decembriste,
Metamorfoze de mai.
Acești doi prizonieri ai lumilor proprii,
Se distrug în încercarea de a evada,
Și fiind două spirite opuse
Se completează în încercarea
De a fi împreună,
De a se iubi precum....
Romeo și Julieta.
Cuplu destinat pieirii
Și lacrimilor amare,
Pictate greoi și firesc pe pământ
În încercarea de a putea avea,
O ultimă..... suflare.

CHELARU SORANA

Clasa a X-a,
C.N. „Dimitrie Cantemir” Onești
Prof. coord. Mitroiu Adina

Captivă în propria viață

Deși este mijlocul verii, în inima mea, un vânt puternic
de toamnă alungă ultimul strop de speranță, făcând loc
tristeții... Ploaia ce tocmai începuse își aruncă stropii mari
în fereastra lăsată întredeschisă pe post de „portită de
evadare”, iar eu stau întinsă pe podeaua rece a dormi-
torului meu, încercând să ignor zgomotul radioului pornit
de părinții mei, pentru a acoperi „mica” lor ceartă...

O lacrimă încearcă să se scurgă pe obrajii mei palizi,
dar o opresc, mă ridic și ies pe ușa din spate, pentru a
nu mă vedea părinții plecând. Merg încet de-a lungul dru-
mului pustiu și îngust al cartierului, cu privirea în jos și
ochii aproape închiși, oprindu-mă din când în când și
schimbând direcția atunci când gândurile mă copleșesc
și mă izbesc de o altă persoană sau de un drum închis
din cauza renovării.

A trecut mult timp de când mă simt atât de singură
și pierdută într-un loc pe care îl cunosc prea bine, într-o
lume ce odată îmi aparținea. Dar nu am fost dintotdeauna
așa...

Totul a început acum cinci luni, când l-am cunoscut
pe el, băiatul din vecini. Abia se mutase în cartier și, deși
zâmbea tuturor, când mă privea pe mine făcea să pară
că suntem doar noi, sau cel puțin asta credeam eu.
Următoarele săptămâni mă ignoră complet, nu mă
aștepta să mergem la școală, nici când ne întorceam, se
comporta foarte ciudat. Am vrut să aflu de ce, așa ca mi-
am făcut curaj să-i vorbesc.

- Bună, eu sunt Eden, locuiesc vizavi de tine.
- Hei, sunt Akim.
- Și... cum te integrezi în noua școală? spun eu
stângace.

- Îmi place mult aici, e super! Acum scuză-mă, tre-
buie să plec.

Din nou acel comportament pe care nu îl
înțelegeam, de ce era așa de indiferent? Mă întreb în timp
ce mă îndreptam spre clasă, gândurile fiindu-mi întrerupte
de colega mea, Mara:

- Eden, ai auzit vestea?
- Vestea?!
- Băiatul nou... are cancer. De aceea se mută
mereu, este trimis la tot felul de spitale.
Abia atunci am înțeles de ce nu își dorește prieteni
și în următoarele zile am făcut tot posibilul să ne
apropiem. În cele din urmă, drumurile noastre se
încrucșau oriunde mergeam, în preajma lui simțeam că
în sfârșit mă cunosc pe mine doar prin simplul fapt că îl
cunosc pe el. Pentru noi totul era diferit, dar era exact ce
aveam nevoie, l-am ajutat să își înfrângă temerile și să-
și trăiască viața din plin, sfat pe care, din păcate, eu nu l-
am putut urma în cele ce au urmat, nu eram pregătită să-l
urmez... În timp ce mă pregăteam de o nouă zi de școală,
mama intră plângând în camera mea și spune:
- Îmi pare rău...

Toate temerile mele s-au adevărit, din acel moment
am început să mă simt dezorientată, am început să pierd
partea din mine pe care abia o descoperisem.

Și iată-mă din nou pe drumul singuratic, la cinci
luni după tragica întâmplare, încă neștiind cine sunt.
Pășesc cu greu înapoi spre casă și intru în camera care
mi-a devenit de curând închisoare, îmi pun căștile în ure-
chi și aștept să mai treacă încă o zi. Dimineața mă trezesc
și îmi spun în fața oglinzii:

- Cinci luni, au trecut cinci luni, nu lăsa să se ob-
serve cât de mult suferi. Fii tare!

La școală nu mai am niciun prieten, m-am
îndepărtat de toți, mă simt pur și simplu blocată într-o
lume în care fiecare zi se repetă la nesfârșit. Cât va mai

dura? Când va trece? Iar îmi pun aceste întrebări fără
răspuns, fiind cufundată în umbra a ceea ce a fost, și trec
cu privirea înainte, fără măcar să aud ce spun ceilalți
colegi de pe hol. Ajung în clasă și sunt asaltată de Mara:

- De ce ai făcut asta?
- Ce... ce am făcut? Întreb nedumerită.
- Mike tocmai ți-a vorbit și tu nici măcar nu l-ai
băgat în seamă, sigur voia să ieșiți împreună.

Ies din clasă fără să răspund, deși ora trebuia
să înceapă, și iar mă pierd în gânduri. Ei nu înțeleg, nu
pot ieși cu altcineva. Se încrucșează două drumuri
diferite, din care trebuie să aleg unul, doar ca să dau mai
apoi de altă fundătură. Nu! Nu pot! Acela a fost momentul
în care am realizat că nu mă pot integra în felul acesta.
Nu știu când îmi voi reveni sau dacă îmi voi reveni, dar
trebuie să mă prefac că sunt bine, că sunt încă la fel ca
înainte, deși sunt captivă în „labirintul” vieții mele...

MARIA DENISA GAVRILĂ

Clasa a X-a,
C.N. „Gheorghe Vrânceanu”, Bacău
Prof. coord. Marinov Doina

Sub pași solitari

Mă plimb pe străzi alene,
Dar plouă torențial...
Și-n trista atmosferă
E-un aer cordial.
Îmi sunt fatidici pașii
Și totul mi-e străin,
Iar inima mi-e plină De zgomot unanim.
Mi-e drumu-ntunecat,
Dar mintea mi-e lumină
Și chiar de nu-mi vād pașii
Simt urma lor divină,
Mai am doar o-ntrebare
Sau poate doar un vers
Ce-acum pribeag îmi pare
Și lipsit de sens.
Pe cer nu-i nici un soare...
Oamenii sunt goi,
Iar eu aștept, în ploaie,
Răspunsul de apoi.